

قصیده تہ از شہنشاہ افکار فاضل کامل مولانا کوثر علی صاحب کون پور
 من مضامین تیسر در مدح جناب سادات آب حضرت شیخنا مولانا سید
 محمد زید حسین صاحب محدث دہلوی بطولہ بحکم فیضہ

<p>روح سخنان راست فخرین وان میجوی کہ فیض سخن حنڈ این چہ فیض ان فاضل نقش غیرت شمال و صبا خاک و نگاه اولشاہ چہا از بہین آل سید لطیف اندرین قحط سال و سیداری از تنہای دولت دنیا صد ہزار آفرین برین است جو ہر فرد و گوہر کیتا یاز یا اینہرہ صلح عمل از سر نو دوبارہ نکتہ سرا</p>	<p>فیض روح القدس برین شایا آن شانی کہ مستحق مدح خلق محتاج اول فیض عطا و ہنس رشک حشرہ حیوان می شود شاہ ملک ستخنا خوبی سند شریف حسین از پی گران امام ہدی دولت دین بہد کہ ستغنی خلق کیجا ست او تنہا غفلت در خنہ توحید حسن اعمال تابع انصاف عنیت دین مختصری مکتوب</p>	<p>سید محمد تا شدم پیدا تا شدم زین بخش زم شا فیض بخشی کہ لے نیاز خلوت یک کلامش بہ اندہ از ہا کیما نیست ہجرت کہ ہر زینت فانی گشت از پیجا کا ندین روزگار شہ و فساد خوان دین بر کشاد و اولاد وہ چہ مروی بساحت تذکر بہ ہی خواہی عد و است فاما فظرفش آن موافق از کی است پاک دامن ز لوث گہر و لیل</p>
---	--	--

مطلع دوم

<p>ازم این فیض بہنہای را در رہ تنگ تیرہ لای ہا</p>	<p>کز ہایت پراست از ہا شرح تحقیق بر زخمت ہا</p>	<p>بارک آمد فیض ہدی کز ضلالت فداست نام بقلا</p>
---	--	--

اس قصیدہ بعض بیانات شاعرانہ سے ہمکنار ہے

وہ چہ شمع کی پیش آن گوید
 کا داز غیب این چراہ نما
 دادہ شد ان سبب است بیان
 حرف حرفش برون نہ ہو خطا
 بر بر این و بینہ ثابت
 زمان بچکاب مطہر فہم و ذکا
 از کسی ظن انصاف مدار
 پیش ان نایب سول خدا
 بہر کہ محروم انداز فیض
 خلق گردید در ازل اعمی
 بہر کہ پیش آمدش بسو کے
 رحم حق را با دست اندعا
 شوق کسب فہم چو سیدار
 ایکہ آوازہات لبز و علا
 قدیان ز البقیضت ثنا
 قدم تو بہر زمینیکہ رسد
 بوجود تو دادہ اند ضیا
 ملک شاہ جهان آباد است
 بالیقین کشت جنتش ماوسے
 نہ رسول خدا از و راضی
 آفتاب و یانت و تقوسے

مہر با اینہمہ فروغ سہما
 آنکہ حیار حق د باطل شد
 قائمہ در فشان معنی ترا
 جلست کہ تخطیہ کنند عار
 حرف گسیر ان او ہر جہلا
 گر پی اختیار حق گوید
 سچا کشتن کیمیت شاہ و گدا
 شیخ وقت آمدہ بدین شد
 سجدانیت زان کسی ای
 گوش شد و اندادہ شد و
 حق باوصی نماید استہرا
 ذکر خیرش عنی غنیمت و
مطلع سوم
 از زمین تا لب الم بالا
 مر جاسید نذیر حسین
 میرسد ان زمین بچنبت ما
 از زمین شرم شمس خندق
 از تو ای ابرغین و عین عطا
 بہر کہ ایک کام در فلاق توید
 نہ بہر عنی اور ضامی قضا
 بچو تکیہ و کوہ علم و تقار

شردہ آخر سپرد ان را منی
 ذات پاکش ہمین فضل خدا
 لفظ لفظش قرین صدق و
 حسن قولش بطرز حسن و
 بحر زہار قطرہ بشمار
 کیسی استراق فست روا
 کیمیت کا در است دعوی ارشاد
 کہ از مو تقیض طفل و فست
 بہر کہ نادیدہ فیض محبت او
 بہر کہ نشیدہ قول او برضا
 بہر کہ اہستہ مال او بخت
 تا بود در دمان زبان گویا
 یاز و چسب مطلقہ نسرا
 از وجود تو خاکیان را شرف
 ہر دم از آسمان گفتند
 ہمچنین سعادت ابا سے
 بمقام میکہ گشتہ پیدا
 بہر کہ جان ہوا تو در باخت
 خوار گردید و بہر و وسرا
 سبحن امی آسمان علم و عمل
 توان فلن بحکم و کان جیا

شہر و اہل اخلاص + محکم استخوانی تو مصلحا + ذات لکین شہری و حید + ایمان میان خوف و جاہ + اتباع تو بہر ہر نام + احراق و خاک از تو مخلص +
 ای کوہ زور و شد بند + برکان اخیال اما ڈا + کایا فہم لہ متلہ لائمرہ + گریختنم بشان تو ز باہ + خالق خیر و برکت عالم + رحمت مطلق آفریدہ ترا +
 من نام پیش این گویم + شکر بر او برداست جزا + بس حق اگر تو حق مفضل + تو کجا مصلح این جناب کجا + تمام شد